

Nejvyšší soud nevyhověl stížnosti dlužnice.

Důvody:

... Ve věci samé stačí poukázati dovolacího stěžovatele na správné, vývody jeho nevyvrácené odůvodnění naříkaného usnesení a jen ještě podotknouti, že soudcovského práva zástavního nebo uspokojovacího dosíci lze pouze exekucí pro peněžní pohledávky, upravenou v druhém oddíle prvního dílu řádu exekučního, kdežto exekucí k vymožení jednání nebo opomenutí, jak upravena je v třetím oddíle prvního dílu řádu exekučního, dosáhnouti toho možno není, z čehož tedy nutně vyplývá, že exekuce k vymožení jednání nebo opomenutí, jakouž je v přítomném případě navrhovaná exekuce na vydání resp. plnění věcí movitých dle §u 346. ex. ř., může býti povolena a provedena též po nařízení dozoru k obchodování dlužníkovu; jakož i, že konečně není anomalií, povolí-li se exekuce na vydání věcí, odepře-li se však exekuce pro vydobytí útrat, kdyžťe pro exekuci posléze uvedenou právě v §u 6. cis. nařízení ze dne 17. září 1914, č. 247. ř. z., dána je zákonná pomůcka.

(Rozhodnutí c. k. nejvyššího soudu ze dne 22. června 1915, č. j. $\frac{R II 455/15}{1}$.) F. B.

Náleží-li útraty opatrovníka k činu ustanoveného úpadce meškajícímu na bojišti do útrat konkursní podstaty?

Úpadce meškající na bojišti zaslal konkursnímu soudu žádost o zavedení vyrovnacího řízení během konkursního řízení. Na příkaz konkursního soudu ustanovil konkursní komisař opatrovníkem k činu advokáta, aby podal řádný návrh na zavedení vyrovnacího řízení a vyrovnání s věřiteli provedl. Toto vyrovnání se neuskutečnilo, ježto nebylo lze dosíci většiny tříčtvrtinové všech pohledávek. Na to žádal opatrovník, aby jeho útraty byly zařaděny do útrat massy konkursní. Tuto žádost předložil konkursní komisař výboru věřitelskému k vyjádření a tento vyslovil se většinou zamítavě. Na to konkursní komisař vydal usnesení, kterým žádost opatrovníkovu zamítl, neuvedl však žádných důvodů.

Rekursní soud usnesení toto potvrdil z těchto

důvodů:

O tom, uznávají-li se útraty opatrovnícké rekurentovi částkou 163 K vyměřené jakožto pohledávka massy, bylo by ovšem dle §§ 81., 83., pak 116. č. 5. a contr. konk. ř. stačilo slyšeti pouze správce podstaty a nebylo třeba vyvolati usnesení výboru věřitelského.

Když však takové usnesení dle Šu 84., odst. 2. konk. ř., se stalo, jest dle Šu 89. konk. ř. i pro správce podstaty závazným, a bylo tedy věcí konkursního komisaře, aby dle Šu 124., odst. 3. konk. ř., rozhodl o tom, zda-li právem bylo odepřeno, útraty opatrovnické rekurentovi vyplatiti jako pohledávku podstaty. Konkursní komisař v usnesení v odpor vzatém také ovšem bez udání důvodů o této otázce rozhodl. Rozhodnutí jeho, že se zmíněné útraty opatrovnické nezařadují jako pohledávka massy, jest odůvodněno, neboť útraty vzestlé činností opatrovníka kridatářova, který prováděl toliko úkony, které by jinak dle §§ 140., 145., odst. 3. konk. ř., kridatář sám bez nároku na náhradu konati měl, nelze uznati za útraty řízení konkursního dle Šu 46. č. 1. konk. ř.

Útraty ty nelze však ani dle Šu 10. c. ř. s., § 172. konk. ř., opatrovníku proti konkursní podstatě k náhradě přisouditi, poněvadž zřízení opatrovníka nebylo vyvoláno nějakým jednáním konkursní podstaty, nýbrž tím, že kridatář sám podal návrh na nucené vyrovnaní, tak že tu podmínek Šu 10. c. ř. s. není.

Mimořádnou dovolací stížnost zamítl nejvyšší soud jako nepřipustnou dle Šu 528., odst. 1. c. ř. s., jehož v tomto případě sluší použití dle §§ 172. a 176., odst. II. konk. ř.

(Rozh. nejvyšš. soudu ze dne 3. listopadu 1915,
č. R II 729/15.) Dr. Halouzka.

K výkladu pojmu „přehánění cen“ ve smyslu Šu 7. cíś. nař. ze dne 1. srpna 1914, č. 194. ř. z.; obchodní zříxeneć není již bez dalšího trestně zodpovědným, prodává-li v obchodě svého zaměstnavatele předměty nutné potřeby za přemrštěné ceny tímto stanovené.

Obžalované A. A. a V. K. byly odsouzeny pro přestupek Šu 7. cíś. nař. ze dne 1. srpna 1914, č. 194. ř. z. Obžalovaná V. K. prodala totiž v obchodě A. A. 5 čtyřhaléřových housek za 24 haléřů, a to poněvadž nebylo v obchodě žádných housek na skladě, ze zvláštní ochoty ze soukromých domácích zásob.

Z důvodů kasačního soudu:

Oba nižší soudové opomněli v tomto případě vyšetřiti a zjistiti výrobní náklady příslušných housek. Nebyly zjištěny ani váha, jakost a skutečná cena jejich, takže nemůže býti ani absolutně, ani relativně přezkoumávána otázka přiměřenosti žádané ceny 24 h za oněch pět housek, jež byly obžalovanými prodány.

Že bylo nařízením místodržitele v království Českém ze dne 10. února 1915, č. 36.144, č. 8. zem. zák. nařízeno, že se malé pečivo smí v Čechách vyráběti a prodávati jen ve formě dvojdílných žemlí (císařských) v určité váze za cenu čtyř haléřů za kus, není pro o-